

- Борис...

Пред него е застанала Ирина.

- Аз утре заминавам, Борис...

- Пие вече се разбрахме за това!

- Но това значи...

- Това още нищо не значи!... Докато следвам, аз ще стъпя здраво на краката си, а после ще видим!... Но сега не мога да поема никакъв ангажимент! Ясно ти е, нали?

- Ясно...

Очите на Ирина се наливат със сълзи.

- Хайде, хайде... Изтрий си сълзите и не ставай протачка!

Той прилижава до нея и я хваща за ръката.

Ирина се отдръпва.

- Остави ме!

Нещо ѝ стегна гърлото

Сълзите напират в очите.

Изведнъж тя избухва в неударим плач и хуква в тъмнината.

II

Изсвирва свирка

- Готово!

От прозореца на вагона, Ирина търси с очи някого в далечината.

Стресва я ревът на локомотивната сирена.

Тя поглежда надолу.

Майка ѝ едва си сдържа сълзите.

Чакъра си подава ръката.

- Хайде.... И умната в София!